

SZABÓ KATALIN ZSÓFIA

Nyárutó

–Útban hazafelé tudtam csak meg,
hogy elhagyott a nyár, kit szívem szeretett.
Ellopta lelkemnek boldogságát,
csak fosztogatott, merre csalfa lába járt.
Néztem, néztem útját, hol menekült,
láttam, hogy minden erdő koldusbotra került.
Csak suhogtak a színes levelek,
melyeket a nyár ragadós keze elcsent.
Oh, Ti szegény erdők, nincstelének,
Titeket is meglóptak, kéregethettek.

Jaj, mindenütt lehorgasztott fejek,
nem keringőznek napraforgó-szerelmesek.
Nem bújócskáznak fűszál gyermekek,
felégetett tarló, sikoltozó füvek.
Viráganyókák nem mosolyognak,
a szirmaikat Te mind-mind elkoboztad.
A kegyelemért könyörgő ajkak,
most csak kérlelnek Téged, már nem dalolnak.
De felhőapókák nem búslakodnak,
talpig sötét színben Terád haragszanak.

Mégis él a sok közös pillanat,
emlékeink Veled már nem, de velem vannak.
Sóhajt egy áldozat, egy pusztaság,
hol pilléket úznek és rágják a szénát.
Hisz most árván maradtam, elhagytál,
tudd meg, hogy nem szeretlek soha-soha már!
Te csaló, semmittevő, kaján,
neved ne halljam, arcod ne lássam immár!
Tudom már, hogy csak gyűlölni lehet,
nem Te voltál nekem, csak én voltam Neked!

–Hallod? Megkondult az ősz harangja,
a meggyalázott táj személyed nem akarja.
Nem kellesz már, ígérek, s tagadnak,
nélküled is, ezután is lopnak, s adnak.
Habár már szánt-vet, és mégsem arat,
bennem a fájdalom, mint jó, szorgos paraszt.
Eljön, mikor ígérek, s tagadok,
de én nem lopok soha, mindig csak adok.
–Látod? Te nagy hazug, csalárd, nézd meg,
nézzél szét, Te akartad, hát Te tetted ezt.

Körös-parti némaság

Az ég gyászos színű fátylát leterítette,
A folyó vize rideg, kormos tükörré lett.
A színek varázsa halottá dermedt,
Csak néhány kósza fény, mely magát nézegette.

A sötét fák a félelemtől hallgatagon álltak,
A virágillat sűrű, fojtogató köddé meredt.
Egy üvegszemű madár a semmibe nézett,
S a hajók is már csak némaságra vágytak.

De a Körös sem szólt, némán hallgatott,
A vízen úszó dinnyehéjon egy élet tovatűnt.
A keserű Némaság, mint hal a parton küszködött,
A felemésztett Némaságban az Éj uralkodott.

A piszkos, parti porban vérző testem egyedül hevert,
A Sors, a visító vércse gyilkosan kergetett.
Vele a fájó Múlt is üdvözlést tett,
De nem mint lázadó, bárányként haltam meg.